

lem de to Arter af Hverv, dem, som en Minister bør skaffe sig af med, og dem, som han kan beholde.

Der er ikke i Loven optaget noget om Rigsdagsmændene, og dette vilde vel heller ikke, saaledes som Forholdene ere, være nyttigt, i alt Fald ikke nødvendigt. Det er jo et ret betydeligt Antal af Rigsdagens Medlemmer, der have statslønnet Beskæftigelse ved Siden af deres Rigsdagsvirksomhed, men dette Forhold er jo og vil stadig være Genstand for en aarvaagen Kritik, og da Rigsdagen ogsaa i den Henseende faar Meddelelse om, hvorledes Forholdene ere, tror jeg, at man kan være ganske rolig for, at Uddeling af saadanne statslønnede Bierhverv til Rigsdagsmænd ikke vil blive foretaget i større Omfang, end det kan anses for forsvarligt.

Jeg vil for mit Vedkommende anbefale Lovforslaget. Jeg synes, at man meget vel kunde tage Forslaget, som det foreligger, idet jeg ikke tror, at man igennem Forhandling i et Udvalg vil faa det bedre. Men naturligvis skal jeg lige saa lidt i dette som i andre Tilfælde modsætte mig, at Sagen kommer i Udvalg.

Jeg skal dog gøre opmærksom paa, at der i Lovforslaget staar, at Loven træder i Kraft 1. April 1911. Det er jo lidt sent, at Forslaget bliver færdigt, hvis det skal træde i Kraft paa det Tidspunkt. I og for sig kunde det vel ogsaa nok have tilbagevirkende Kraft, men jeg vilde dog anse det for rigtigst, om man rettede denne Dato saaledes, at Loven først kom til at gælde fra den Tid, da den bliver vedtagen.

Rottbøll: Det foreliggende Forslag er jo Resultat af Arbejdet i en Kommission, af hvilken jeg havde den Ære at være Medlem. Som det er meddelt i dens Betænkning, var man enig om, at der burde lovgives paa dette Omraade, men Meningerne vare noget delte med Hensyn til, i hvilken Udstrækning dette skulde ske. Enkelte mente, at det vilde være tilstrækkeligt, at Embedsmændene fik en Tilladelse fra deres overordnede til at paa tage sig saadanne Bivirksomheder, medens andre vilde have mere omfattende Bestemmelser, endogsaa Forbud. Man maatte jo indrømme, at det havde sine Betæneligheder med en almindelig Tilladelse for de højere Embedsmænds Vedkommende, fordi Opfattelserne hos de overordnede kunde være ret forskellige. De overordnede veksle ogsaa. Der vilde ikke blive nogen rigtig Harmoni i det, og man enedes der-

for ogsaa i Kommissionen om at gaa til det Forslag, som er blevet forelagt nede i Folketinget, og som der i det væsentligste er blevet vedtaget.

Kommissionens første Opgave var at foranstalte Undersøgelse af, i hvilket Omfang Embedsmændene under Centraladministrationen samt Dommerstanden, deri indbefattet Underrettsdommerne, havde indtægtgivende Virksomhed udenfor deres egentlige Embeder. Man udsendte i den Anledning, som det ogsaa er nævnt af den højtærede Konseilspræsident, et Spørgeskema til en Del Embedsmænd, til 533 Embedsmænd, og fik den Oplysning, at 306 af dem havde Bivirksomheder. Men disse Bivirksomheder dele sig i væsentlig Grad. Der er Bivirksomheder, som ere overdragne dem af Staten, og Virksomheder ved offentlige Institutioner og Selskaber af ikke forretningsmæssig Karakter, og endelig Bivirksomheder i Selskaber eller Interessentskaber af forretningsmæssig Karakter. Det er jo væsentlig disse sidste, det drejer sig om. Det blev oplyst, at af disse 533 var der 119, som havde Bivirksomhed i saadanne Selskaber af forretningsmæssig Karakter, det vil sige 22 pCt. af de adspurgte, og Gennemsnitsindtægten for disse havde været 1,448 Kr. Hvis man tager Underdommerne for sig, som der jo har været talt meget om i det andet Ting, saa er der blandt de nævnte 119 Personer 33 Dommere, hvis Indtægter ved Bivirksomhed i Selskaber af forretningsmæssig Karakter gennemsnitlig var 1,038 Kr., og af samtlige 136 Underdommere har kun 10 pCt. Forretningsvirksomhed med en Indtægt af over 500 Kr.

Der har været anket mest over, at man har taget Underdommerne med. Jeg maa dog sige, at her var der egentlig talt Enighed i Kommissionen om, at naar man skulde lovgive paa dette Omraade, saa maatte man absolut først og fremmest tage Dommere med som dem, der i den offentlige Mening burde staa mest uangribelige, og blandt alle Dommere vilde atter Underdommerne være mest udsatte, fordi de ere Enedommere, medens de enkelte Dommere i de kollegiale Retter dog ikke i saa høj Grad træffe Afgørelse i den enkelte Sag.

Anken over, at man har taget Underdommerne med, har særlig været baseret paa, at de vare for ringe lønnede til, at man kunde berøve dem disse Biindtægter. Det skal villigt indrømmes, som det ogsaa er sagt i Kommissionen, at Lønningerne for disse Underdommere i mange Tilfælde